

for Aalegaardsejernes Eneret er ubestemt. Det lader sig ikke nægte, at disse Mangler indeholdes i Bestemmelsen. Vore Bestræbelser bør altsaa nu gaa ud paa at faa disse to Mangler afhjulpne. Men da det paa den anden Side heller ikke lader sig nægte, at der ved denne Bestemmelse i Loven af 5te April 1888 er givet Rystejerne en ganske bestemt Ret, som er nøje knyttet til deres Ejendomsret, saa lader denne Ret sig ikke indskrænke ved en ny Lovbestemmelse. Det er en Grundsætning, at man ikke kan berøve en Mand hans Ejendomsret, medmindre Almindeligheden kræver det, og da mod fuld Erstatning, men det bliver der jo ikke Tale om her. Det, det gælder om, er at faa disse Mangler ved de gældende Bestemmelser hævede, men paa en saadan Maade, at man ikke krænker den Ret, som Rystejerne have, og naar man nu spørger, om det Endringsforslag, som af Udvalgets Flertal er stillet til denne Paragraf, løser Spørgsmaalet, saa kan jeg i saa Henseende henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Listed (M. Andersen) i Gaar udviklede, og jeg skal ganske i Almindelighed sige, og det maa vist enhver erkende, at dette Endringsforslag griber stærkt ind i Rystejerens Ret. Derimod er der i det Endringsforslag, som er stillet af Mindretallet og subsidiært tiltraadt af en Del af Flertallets Medlemmer, givet en Anvisning til at komme ud over disse Banskigheder, som forekommer mig at være værd at følge. For det første gives der en Definition af, hvad der forstås ved en Aalegaard, som forekommer mig at være træffende; jeg kan for mit Vedkommende slutte mig til den. Dernæst søger man at naa til at fastsætte en stedlig Begrænsning for Aalegaardsejernes Ret ved at nedsætte et saakaldet Aalegaardsnævn, og jeg tror, at man virkelig derved vil kunne naa at træffe det rette. Det, det gælder om, er nemlig at fastslaa for hver enkelt Aalegaards- og Rystejerens Vedkommende: Hvor langt gaar din Ret, hvor nær kunne Fiskerne sætte deres Redskaber uden at skade din Ret? Det maa være i lige saa høj Grad i Rystejernens Interesse som i Fiskernes Interesse at faa dette fastsat. Jeg tror derfor, at naar man kommer til at fastsætte en Grænse for Fiskeriet her for hver enkelt Rystejerens Vedkommende ved et saadant Nævn, saa vilde man ikke kunne sige, at man angriber nogen Rystejerens Ret, og paa den anden Side vilde man skabe en Tryghed for de Fiskeres Vedkommende, der fiske med løse Redskaber, som vilde være af stor Betydning. Men i Begyndelsen af 2det Stykke af dette Endringsforslag forbauses man over at møde en Bestemmelse, der lyder saa-

ledes: „Ret til Fiskeri med Aalegaarde tilkommer udelukkende Ejerne af Rysten, enhver ud for sin Grund indtil 100 Favne fra Land, dog i intet Tilfælde længere end til en Dybde af 3 Favne Vand eller den halve Vej til den modsaaende Ryst —“. Det maa jo forundre at finde en saadan Bestemmelse i et Endringsforslag, som ellers lægger Vægt paa at ansætte Afstanden i hvert givet Tilfælde efter de lokale Forhold, og et Endringsforslag, der etablerer en saa ret vidtløftig Ordning som den, der gaar ud paa at indføre et Nævn, Overnævn o. s. v., en Bestemmelse der ligesom bortfører Halvdelen af dette Nævns Forretninger ved stil imod det, som er Rystejernens Ret, saaledes som det ogsaa er anerkendt af det ærede Medlem for Listed, der at sætte en bestemt Grænse som gældende over hele Landet. Jeg skal ikke nægte, at jeg nærer det Haab, at man ved Sagens videre Behandling vil naa til at borttage denne mærkelige Plet paa det ellers saa smukke Forslag. Det ærede Medlem for Listed forvarede sin Stilling paa dette Punkt ved at sige, at Regeringen selv en Gang har forelagt et Lovforslag, hvori en saadan Bestemmelse fandtes. Jeg har eftersøgt dette Lovforslag. Det blev stillet af Regeringen i Landstinget i Samlingen 1867—68 og hed: Forslag til Lov om Adgang til at drive Fiskeri og om sammes Udøvelse; den Paragraf, det ærede Medlem sigtede til, er § 2, og der staar, idet jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse det, saaledes: „Paa den Del af de nævnte Bunde, der ligger indensfor en Afstand af 100 Favne fra det Sted paa Rysten, hvor med sædvanlig Vandstand Landet ophører og Havet begynder, skal Retten til at sætte og bruge Bundgarn, Aleruser eller lignende for Fiskeriets Skyld anbragte faste Indretninger være forbeholdt de tilstødende Grundejere, hver saa langt hans Ejendom strækker sig, medmindre andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet nogen Ret i saa Henseende.“ De „nævnte Bunde“, som staa omtalt i Begyndelsen af § 2, ere de til dansk Søterritorium hørende Have, Bugter, Fjorde og Sund, altsaa over alt i Landet. Denne Bestemmelse sigtede altsaa til at give Rystejereren en Eneret til at sætte Bundgarn og Aleruser i en Afstand af 100 Favne fra det Sted paa Rysten, hvor Landet ophører og Havet begynder. Nu er det dog ikke saa underligt, at naar Regeringen ønskede at foreslaa, at der skulde gives Rystejerne en saadan Eneret, som gif ud over alt, hvad man tidligere har haft med Hensyn til Eneret for Rystejerne til Fiskeri, at man